

REPORTATGES DELS LLOCS VISITATS**LLOC: EQUADOR**

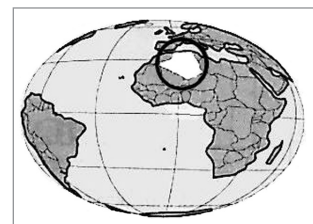
És a l'Amèrica del Sud, just a la latitud de l'equador.
Té una extensió com set vegades Catalunya, però només hi viuen deu milions d'habitants, dels quals uns 200.000 són indis.
La serralada dels Andes travessa el país. Una bona part del territori és ocupada per selva amazònica.
L'idioma oficial és l'espanyol, però el 40% de la població parla quítxua.
Té una població de 10.490.000 habitants i una extensió de 283.560 km².

Amic que heu fet: KEMPERE

El Kempere és un indi guaraní que viu al cor de la selva amazònica. Els guaranis són nòmades que viuen en petits clans de cinc o sis famílies. Cada mig any marxen del lloc on viuen a la recerca d'un nou indret de caça. Hi construeixen cabanes amb fulla de palmera i les dones i nenes es cuiden de plantar i cuidar un petit camp de mandioca, que és la base de la seva alimentació. Els homes, per la seva banda, es preparen per a la cacera: cadascú talla un centenar de fletxes i després preparen el curare, un verí que s'extreu d'una liana, per untar les puntes de les fletxes.
Amb 10 anys el Kempere ja és tot un caçador. Des que va començar a caminar segueix els passos del seu pare i els altres homes. Van a caçar lloros, galls dindis, porcs salvatges i micos. Quan arriben amb bona cacera les dones els reben amb crits d'alegria. Mentre preparen el menjar, el Kempere juga i es banya al riu; de vegades també hi pesca. Després de sopar tothom es reuneix a les cabanes a fer la vetllada. Els vells expliquen històries i llegendes. Després cadascú se'n va a dormir a la seva hamaca.

LLOC: ALGÈRIA

És un extens país situat al nord d'Àfrica i banyat per la Mediterrània, però bona part del país és ocupada per territoris subdesèrtics i desèrtics. Al sud comença el gran desert del Sàhara, molt poc poblat. L'àrab és la llengua oficial; també es parlen llengües berbers.
Té una població de 25.714.000 habitants i una extensió de 2.381.740 km².

Amiga que heu fet: FÀTIMA

La Fàtima viu en un bas del desert del Sàhara, en un poble de cases de fang pintades de colors suaus apilades en un turó. Vora el poble, al fons d'una ampla vall, hi ha un gran palmerar. Les palmeres produeixen dàtils i fan ombra als horts i fruiters que es cultiven a sota. La família de la Fàtima té un hort i una caseta al palmerar: hi cullen verdura, taronges, magranes i figues; a l'estiu, quan la calor s'intensifica, s'hi traslladen a viure. Els horts es reguen amb aigua subterrània, procedent de pous, però no n'hi ha gaire i cal estalviar-la. Un cop cada any, aproximadament, arriba la pluja. Quan es veu venir, la gent està molt contenta i tothom es prepara per recollir l'aigua a les cisternes. Tota l'aigua que llisca pels vessants despullats va a parar al fons de la vall: allí s'atura en una presa de terra i es canalitza cap als horts.
El pare de la Fàtima és comerciant de catifes. La seva mare i les seves tietes en teixeixen, i ella també n'està aprenent. Les dones fan la vida dins de casa i es relacionen entre elles a través dels terrats, on els homes no poden pujar. Els homes van a la plaça, a l'entrada del poble, a mercadejar i conversar sota l'ombra de les porxadades; de dones no se n'hi veuen gaires. Els nens i nenes encara poden anar pertot arreu, amb les dones o amb els homes. A la Fàtima, que té 9 anys, li agrada anar amb el seu pare a veure els encantadors de serps i a escoltar els narradors de contes de la plaça, i també participar en els cants i danses de les festes de les dones.

LLOC: INDONÈSIA

Constitueix un gran arxipèlag de més de 3.000 illes. Situat a l'equador, té un clima tropical plujós i una vegetació de denses selves. És el cinquè país del món més poblat. La llengua oficial és el bahasa indonesià. Té una població de 179.140.000 habitants i una extensió de 1.904.570 km².

Amic que heu fet: DANAU

En Danau viu en un barri de cases flotants vora la desembocadura d'un gran riu, al sud de l'illa de Borneo, a l'Indonèsia. Sota els arbres d'immensa capçada de fulles, les cases estan alineades en un carrer de fusta on tenen la porta principal. Pel darrere connecten directament amb el riu.

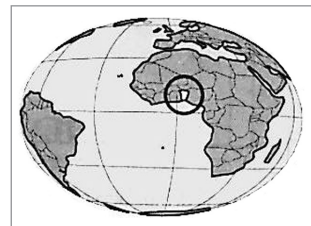
En Danau té 10 anys. Es lleva molt de matí, quan encara falten hores perquè surti el sol, puja una galleda d'aigua del riu per rentar-se i es posa a punt per acompanyar la seva mare al mercat. Carreguen la canoa, llarga i estreta, de fruita i la protegeixen amb un parell de grans barrets rodons. En Danau rema silenciosament cap al mercat i es fa lloc sense empentes entre centenars d'altres petites barques: de l'una a l'altra la gent mercadeja i fa petar la xerrada. La seva mare, vestida amb un sarong de vistoses coloraines, ven la fruita i compra el que li fa falta. Després s'acosten a la barca de l'home del te, i en prenen un vas, molt dolç i calent. Quan es fa clar, ja és hora de retornar cap a casa, a temps per anar a l'escola.

A l'hora més calorosa de la tarda en Danau dorm una mica i després, amb els companys, es banyen al riu i juguen a llançar-se per un marge fangós, com si fos un tobogan. Abans que es faci fosc la mare el crida cap a casa a sopar. Tots dos es renten amb sabó al riu i es canvien de roba per menjar un bon plat d'arròs i pollastre fregit.

LLOC: BENÍN

Situat a l'oest d'Àfrica, Benín és un petit país estret i allargat que té diferents regions naturals: costa, altiplà selvàtic i sabana. Els beninesos són originaris de 60 grups ètnics (fon, adjas, yorubas, baribeis, etc.).

La llengua oficial és el francès, tot i que es parla el yoruba i altres llengües. Té una població de 4.741.000 habitants i una extensió de 112.620 km².

Amiga que heu fet: BIYI

La Biyi viu en un poblet situat a la costa atlàntica africana, a Benín, un dels països més pobres del món. Cada dia es lleva a quarts de sis del matí per anar a buscar aigua amb un gibrell damunt del cap, com altres nens i nenes del seu poble. Per esmorzar menja un bon plat de farinetes de blat de moro amb peix i salsa picant i després se'n va a treballar amb la seva mare.

La Biyi té 11 anys, però no va a l'escola. La feina que fa consisteix a rascar la terra salada amb un càvec i omplir-ne coves fets de canya. Després hi van abocant aigua per damunt: l'aigua dissol la sal i deixa la terra. Sota el cove recullen la salmorra en un gibrell i després el posen al foc perquè l'aigua s'evapori i es formin els cristalls de sal. En un dia, entre la Biyi i la seva mare han recollit 30 quilos de sal molt blanca. L'endemà l'aniran a vendre al mercat i allí la Biyi es trobarà amb les seves amigues: això és el que més li agrada.

En tornar a casa la Biyi fa una hora de migdiada. Després neteja el peix per sopar i fa un altre viatge al pou abans que no es faci fosc.

Lloc: MÈXIC

Aquest país està situat a la part meridional de l'Amèrica del Nord. Té un territori molt muntanyós i una varietat de climes que van des del sec i desèrtic al nord fins al tropical plujós al sud-est. Més de la meitat de la població es concentra a les ciutats. L'espanyol és la llengua oficial, tot i que també es parlen llengües indígenes. Té una població de 84.270.000 habitants i una extensió de 1.958.200 km².

Amic que heu fet: DANIEL

En Daniel és mexicà i té 10 anys. Amb el seu germà Antonio, que en té 14, van a treballar als camps de canya de sucre durant l'època de la collita, del desembre al maig, quan hi ha feina per a tothom. Així ajuden a mantenir la casa, perquè els sous dels pares són molt baixos i insuficients per alimentar la família nombrosa.

La canya la tallen amb un ganivet enorme, anomenat matxet. Per protegir-se del sol i de la polseguera van ben tapats, de cap a peus; fins i tot es tapen la cara amb un mocador. Al migdia descansen i dinen. Moltes vegades mengen mongetes de color vermell o negre, que s'anomenen *frijoles*, guisades amb bitxo, que allí en diuen *chile*. El menjar preferit del Daniel són els *tacos*, una mena de creps de blat de moro plens de carn i de verdura. I també les galetes i la xocolata.

En Daniel té una gran afició al futbol i sempre que pot hi juga amb els seus companys: els caps de setmana se'n fa un tip.

Lloc: TIBET

Està situat a l'Àsia central, al sud-oest de la Xina. Constitueix l'altiplà més elevat del món, als peus de les altíssimes muntanyes de l'Himàlaia, on neixen la major part dels rius més importants del continent asiàtic: Indo, Brahmaputra, Groc, Yangtze-Kiang, Mekong, etc. El clima del país és molt fred; els estius són suaus, encara que curts. La llengüa del país és el tibetà.

Amic que heu fet: MINGMA

El Mingma va néixer al Tibet, als elevats altiplans de l'Àsia Central. El seu poble es troba vora un riu, a 4.000 metres d'altitud, al peu de muntanyes encara més altes: és el que s'anomena «el sostre del món». En aquella altitud hi ha menys pressió d'oxigen i la temperatura és molt baixa: de dia el sol pica molt i escalfa, però de nit el fred és molt intens. Per tot això, a la seva petita vall, les condicions de vida són adverses, però la gent ha trobat maneres de sobreviure des de fa segles: cultiven ordi i patates i crien iacs, uns animals molt resistents a les grans altituds. Amb farina d'ordi, aigua i mantega de iac, la mare del Mingma cuina l'aliment bàsic dels tibetans: el *tampsa*. Quan se celebra una festa, els monjos del monestir fan una gran marmita de *tampsa*, per a tot el poble.

Tanmateix, moltes de les coses que es necessiten per viure no es poden aconseguir en el poblet del Mingma, sinó que cal portar-les de llocs més baixos. El comerç és, per això, una activitat importantíssima. El pare del Mingma és traginer i té una colla de iacs que porta carregats amunt i avall per les muntanyes. Tot i que només té 9 anys, el Mingma de vegades l'acompanya. Més sovint, però, va amb la seva mare al bosc a buscar llenya per fer foc i per coure el menjar; de passada recullen fruits per a postres.

